

Parça Parça

– Hüseyin Yanmaz · 20 Nisan 2026

Paramparça gönlüm darmadağın ben
Bu nasıl hayat bu nasıl düzen
Gün güne benzemez dert büyür içte
Sessiz çığlıklarla tükenir beden

Konuşmak isterim dilim düğümlü
Susmak isterim içim kör düğüm
Ne yana dönsem karanlık çöker
Umut dediğin bir soluk bir düğün

Hava ayaz tutmuş gök kapkara
Üstüme yürür sanki duvarlar dara
Her yanım zindan, kapılar kilit
Bir ışık yoktur düşen bu yara

Gemiler sığınmış limanlarına
Ben savrulmuşum kendi anıma
Ne bir ses duyarım, ne bir nefes
Yalnızlık çökmüş tam yanıma

Kollarım zincirli, ruhum yorgun
Yüküm ağır gelir her bir gün
Gülmek uzak bir hatıra gibi
Ağlamak bile olmuş sürgün

Dost bildiklerim sessiz şimdi
Yollar karanlık izler silindi
Bir selam bile eksik bu çağda
İnsan insandan çoktan çekindi

Geceler uzun sabahlar küskün
Zaman suskun saatler sürgün
Aynaya bakmam zor gelir artık
Yüzümde yabancı bir hüzün

Yüreğim yanar küllenmiş gibi
Düşlerim kırık dökülmüş gibi
Bir umut ararım karanlıkta
Ama yollarım örtülmüş gibi

Yine de içimde bir ses var derin
Dayan diye fısıldar her seferin
En karanlık anın sabahı vardır
Gün doğar elbet biter bu kederin

Zincirler kırılır sabırla bir gün
Küllerimden doğar içimdeki dün
Paramparça olan bu yüreğimden
Yeniden doğarım daha güçlü bugün.

Konuşmak isterim sesim yetmezken
Susmak isterim içim giderken
Bir ömür sakladım içimde beni
İnsan tükenirmiş konuşamazken....

Hüseyin YANMAZ
23.03.2026